

Laanets Ekspedition sker gennem Kreditforeningerne, og Renter og Afdrag indbetales til samme, ligesom Kreditforeningen i alle Forhold over for Køberen repræsenterer Statskassen og har at varetage dennes Interesser samtidig med sine egne (jfr. dog § 29). De nærmere instruksoriske Bestemmelser angaaende Forretningsgangens Ordning gives af vedkommende Minister.

De heraf flydende Vædringer i enkelte andre Paragraffer anser Mindretallet det for uforlødent at specificere.

Et andet Mindretal (Breinholt), formaar ej heller at følge Flertallet, navnlig fordi dets Forslag stiller for store Fordringer til Staten og for smaa til Landarbejderen, hvorved ikke blot det funde Princip „Hjælp til Selvhjælp“ paa en betænkkelig Maade sættes til Side, men tillige Sandhynligheden for Sagens Gennemførelse i høj Grad forringes, jfr. i det hele, hvad herom er anført i de indledende Bemærkninger;

fordi Forslaget giver Afald paa den lige saa naturlige som nærliggende Hjælp og Medvirken fra Kommunernes Side, som disse i Sagen saa særlig interesserede Faktorer kunde (og vistnok beredvillig vilde) yde;

fordi Forslaget i Stedet for at benytte de kommunale Raad tager sin Tilflugt til en Institution, der først maa kaldes til Live, og til Husmandskreditforeningerne, hvis Mellemkomst vil være baade besværende og fordyrende for Landarbejderne og særlig risikoforbringende for Staten;

fordi Forslaget ganske har forladt en tidligere i Kommissionen med stor Interesse omfattet Tanke, der gif ud paa, at den Landarbejder, der manglede de fornødne Midler til Erhvervelsen af en Husmandslod til Ejeendom, kunde faa en saadan overdraget til Brug;

fordi Forslaget har ladet den Bevægelse, der flere Steder har rejst sig med ikke ringe Styrke, for igennem frivillige Foreninger at forhjælpe Dynder og Arbejdere til Hus og Hjem, ude af Betragtning, og endelig

fordi Forslaget indeholder saa mange indviklede Bestemmelser og omgærder Afgangten til at faa en Husmandslod med saa tidspildende Formaliteter, at den jævne Landarbejder vil føle sig hjælpeløs over for dem og skræmmes fra at søge den her anviste — baade besværlige og yderst langsomme — Vej.

De her mod Flertallets Forslag, rettede Anter kunne selvfølgelig ikke gøre Forbring paa at være andet eller mere end et Udtryk for Mindretallets Opfattelse, om det end formentlig tør forudsættes, at der i selve Flertallet vil findes ikke saa Medlemmer, der i alt Fald til en vis Grad ville anerkende de fremsatte Anters Berettigelse og kun betvivle Muligheden af at fjerne dem. En saadan Tvivl nærer Mindretallet imidlertid ikke, og det tillader sig derfor her at stille et Forslag, der delvis bygger paa de tre Lovudkast, der have været Genstand for en meget indgaaende Behandling i Kommissionen, nemlig: 1) Flertallets, 2) det foran Sp. 2903 nævnte Udvalgsforslag og 3) det Sp. 2909 nævnte af 4 Medlemmer udarbejdede Forslag. I Modsatning til disse Lovudkast vil det Forslag, her stilles, ikke fremtræde i Lovsform, men kun blive givet i sine Hovedtræk, da det vel maa anses for at være en Regeringen nærmere liggende Opgave at udarbejde og vælge Formen for det Lovforslag, den maatte ville forelægge Rigsdagen; — kun maa den Forbring stilles, at der gives et klart og overfskueligt Grundrids af Forslaget, i hvilket alle Hovedtrækkene træde tydeligt og bestemt frem, en Forbring, som her betydelig lettes ved at der paa mange Punkter kan opnaas al ønskelig Klarhed ved Henvisning til bestemte Paragraffer i de foran nævnte Lovudkast, der for Kortheds Skyld — i den ovenangivne Rækkefølge — ville blive betegnede henholdsvis som „Plan I“, „Plan II“ og „Plan III“.